

DUŠA, POLNA ČRNEGA TRUBADURJA

PETER VOVK

S pogledom objemam staro mahovnato bukev. Bakreno zeleno modra perutnica se ustavi na veji, zavita je še v jutranji hlad. Nejasni so še obrisi gibov. Med priprtimi očmi zagledam veliko črno kepo. Divji petelin — črni trubadur stoji na veji, širi pisana plahutajoča krila. Zdi se mi, da se me skoraj dotikajo.

Čutim dih razprtih peruti, objemajo me v svoj čar. Moje besede molče. Perutnice se odmaknejo, oči zapro. Prsi se napno, grlo mehko izboči. Vsa narava otrpne, kot bi se bala skaliti prvo kitico. Telek, telek, se glas izvija iz vej. Bliža se, sprva rahel in tih. Polaga na uho opoj dehtečega jutra, pravicati snop pomladnih vonjav.

Spušča se s rahlim letom ptice, prebuja gozd iz tišine.

Čuti mi oživijo, ostrmim nad petjem črnega trubadurja. Motrim ga z občutkom ne navadne radosti. Sliši se, kot da nekdo prav tiho šepeta. Prevzema me tisti drget duše, ko se mi zdi, da sem se povzpел v višji svet.

Zdi se mi, da so v dvorani iz stebrovja débel prižgane vse luči. Praznično razpoloženje se mi zdi. Veliko tišino zmoti plahutanje s krili. Slišim šumenje perutnic med drevjem. Počutim se, kot bi me davil strah. Nekaj prileti na staro mahovnato bukev nad menoj, zelo hrupno in šumno. Dalj časa se divji petelin razgleduje na vse strani. Razčiščuje se prostor med drevesi.

Zdi se mi, kot da so se drevesa razmaknila, da bi bolje videla velikega pevca. Zamaje se veja v tišini. Moje samotno srce vzdrti. Iz petelinjega grla se izvija pesem. Prisluškujem ji, oglašja se leseno, klopotajoče, zvonkozateglo. Nekaj se premakne, temno je in sklonjeno. Bdim nad nemirnim premikanjem črne velike ptice zaradi skrivnosti, ki se bo v jutranjem svitu pojavila pred menoj.

Stvari in predmeti se spreminjajo sproti. Nekaj slišim kot sikanje in prskanje, kot razburjenje. V ljubosumju izteza veliki petelin vrat, zapira oči, kleplje in brusi v tiho jutro. Od preprostih petelinjih kitic zastanem kakor ura, ki se je razbila. Z iztegnjenim vratom in našopirjenim perjem na vratu in glavi, z razprostrtim in pridvignjenim repom in povešenimi krili moti jutranji mir.

Zdi se mi, da se petelinji zvok premika z vrha stare bukke s tiho previdnostjo navzdol proti meni. Svetloba se izmotava iz temin gozda; bela tišina pada z najvišjih

vej. Moj pogled se tihotapi na vrh stare bukke. Veje ne morejo več zakriti velikega pevca. Sončni žarki rišejo oblike velikega petelina. Telek, telek, se glas izvija iz grla.

V zamahujoči luči jutra vstaja pred menoj v belo svetlobo potisnjen črn trubadur. Svoj črni kovinski plašč omoči v jutranjem hladu in skoz kljun preceja pesem pomladi.

Ko se med drevjem zasvita, se spusti na tla. Začne se smukati okrog kokoši. Ko jim obdvorji, se že dani. Zleti nazaj na bukovno vejo in še enkrat zapoje svojo sončno pesem. Po končanem petju nenedoma odleti.

Ostanem spet sam z velikim doživetjem v duši.

Motrim sence drevesa, svetlikanje sonca, čisto rahlo, zastrto z vejami, z zeleno tančico iglic. Sanjarim, dihati sploh ni več treba. Tišina jutranjega gozda je lepa, kot čudežna glasba. Zdi se mi, da je petje divjega petelina odzven neslišnega glasbila, ki ga uho le sluti. Nekaj se zgane; nič ni, le kapljica pade z veje.

V zraku visi nemir drevja, ptičev in živali. Jutro dehti po gostem, lepljivem hladu smrek, bukev in jelk. Petelinje melodije se zarišejo v tišino. Uživam v lepoti zvokov. Ves prevzet od ptičjega petja poslušam, gledam in molčim.

Petje draži uho, prepevanje, stkano iz nežnih vrvičastih črt. Zvok je iz čistih petelinjih glasov prešit. S samotno obloženo petje plava po zeleni površini gozda. V tišino zasejan glas petelina doni. Petje zveni kot najtišji motivi na violini. Duša se mi utaplja v petelinjem petju. Ena sama ponižna zamaknjenost me je, sam sebi nekaj šepetam.

Žareče niti sonca tipljejo velikega petelina na mahovnati gredi stare bukke. Tihi svet mahu, lišajev, drevesne skorje, iglic in listov onemi. Glasnejši postaja zrak, napet. Karkoli pričakujem, je nekaj posebnega. Vznemiri se mi srce v tišini. V mavrične barve se stiskajo sončne niti, črtala luči vise po vejah.

Iz mahovnate bukke se skozi veje preceja glas črnega trubadurja. Z odtisi drevskih senc so popisane moje oči. Med smrekami je že nakopičen dan, vrhove objema sonce. Sončni žarki se raztegujejo in krčijo v hladnem zraku. Vse polno šumov, v zrak spuščenih, objema uho. Moje oči so polne v meglico zavitega divjega petelina — črnega trubadurja, srebrne rose, molčečega drevja, mrtvega kamna; strmé in mežikajo.